

uit kleine specifieke gevallen algemene conclusies getrokken over eventuele — zuiver theoretische — tekortkomingen bij de handhaving van de regelgeving door de Italiaanse autoriteiten. Daarbij zijn ook de feiten onjuist voorgesteld. Aangezien de bedragen van de sancties die niet zouden zijn opgelegd beduidend lager zijn dan het totale bedrag waarmee Italië zal worden bestraft, zijn de redenen voor de toepassing van onevenredige en overdreven hoge forfaitaire correcties niet duidelijk. Behalve dat er een gebrek aan motivering is, is derhalve ook het evenredigheidsbeginsel geschonden.

- 2) Tweede middel: schending van substantiële vormvoorschriften (artikel 268 VEU, voorheen artikel 253 EG) wegens gebrek aan motivering. Schending van het evenredigheidsbeginsel. Schending van artikel 6, lid 3, VEU wegens schending van de fundamentele beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, rechtszekerheid en niet-terugwerkende kracht van substantiële bepalingen. Schending van artikel 32, lid 5, van verordening (EG) nr. 1290/2005 van de Raad van 21 juni 2005 betreffende de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (PB L 209, blz. 1). Schending van het “ne bis in idem”-beginsel.

De Commissie heeft voor de lidstaat ten gevolge op een in 2003 uitgevoerd onderzoek voor het jaar 2009 een rectificatie toegepast die betrekking had op de inrichting van het stelsel van terugvordering van de betalende instanties, die was afgestemd op de waarde van de gevallen waarover destijds niet door de Commissie zelf was beslist en die volgens de destijds toepasselijke bepalingen van gemeenschapsrecht beweerdelijk vallen onder de nieuwe regelgeving, waardoor zij onder de fifty fifty-regel van verordening nr. 1290/2005 vallen. De betrokken financiële correctie lijkt onrechtmatig voor zover de belasting van de lidstaat met 50 procent van de betrokken bedragen automatisch is vastgesteld overeenkomstig artikel 32, lid 5, van verordening nr. 1290/05. Deze is ten onrechte met terugwerkende kracht toegepast met betrekking tot een onderzoek dat hoofdzakelijk de “in 2002/2003 waargenomen situatie” betrof, zoals de Commissie zelf uitdrukkelijk heeft toegegeven. Bovendien is voor dezelfde verificaties aan de Italiaanse staat op basis van artikel 32 van verordening nr. 1290//2005 reeds een financiële correctie van 50 % opgelegd bij beschikking C(2007) 1901 van de Commissie van 27 april 2007. Bij de bestreden beschikking past de Commissie voor dezelfde gevallen en op basis van dezelfde betwistingen een nieuwe financiële correctie toe die gelijk is aan 100 % van het bedrag van de niet ingevorderde kredieten. Het is dan ook onrechtmatig en zonder meer onevenredig en in flagrante strijd met het “ne bis in idem”-beginsel, om jaren later nog eens 50 % op te leggen als sanctie.

- 3) Derde middel: verjaring van het recht van de Commissie. Overschrijding van de redelijke termijn voor de afronding van de onderzoeken. Schending van artikel 32, lid 5, van verordening nr. 1290/05. Schending van het “ne bis in idem”-beginsel.

Subsidiar, voor het geval, quod non, dat artikel 32, lid 5, van verordening nr. 1290/05, door de Commissie met terugwerkende kracht toegepast, de toepasselijke norm is, beroept verzoekster zich op onrechtmatigheid van de betrok-

ken correctie wegens het verstrijken van de termijn van vier jaar waarbinnen de Commissie een sanctie kan opleggen. Meer subsidiair beroept verzoekster zich op onrechtmatigheid van de rectificaties wegens overschrijding van de redelijke termijn van de betrokken onderzoeken. Nu deze niet zijn afgesloten binnen een redelijke termijn (maar acht jaar na de aanvang ervan) heeft de nationale begroting reeds aanzienlijke schade geleden door de forfaitaire correctie van 50 % bij beschikking C(2007) 1901 van de Commissie, betreffende de gevallen waarop ook de bestreden beschikking betrekking heeft. Een en ander is ook in flagrante strijd met het “ne bis in idem”-beginsel.

Beroep ingesteld op 21 januari 2011 — Italië/Commissie

(Zaak T-45/11)

(2011/C 80/55)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Italiaanse Republiek (vertegenwoordigers: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- De beschikking van de Commissie van 10 november 2010 C(2010) 7893 definitief, ter kennis van de Italiaanse Republiek gebracht bij nota van 11 november 2010 SG-Greffé (2010) D/18018, waarbij verwijzing van concentratie COMP/M.5960 — Crédit Agricole/Cassa di Risparmio della Spezia/Agenzie Intesa Sanpaolo wordt geweigerd, vernietigen;
- de Commissie verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen de beschikking waarbij de Commissie heeft afgewezen het verzoek van de Italiaanse mededingingsautoriteit, de bij de Commissie aangemelde concentratie waarbij Crédit Agricole SA via de door haar gecontroleerde Cassa di Risparmio di Parma e Piacenza SpA de volledige zeggenschap diende te verkrijgen over de Cassa di Risparmio della Spezia SpA, thans gecontroleerd door Intesa Sanpaolo, krachtens artikel 9 van verordening (EG) nr. 139/2004 van de Raad van 20 januari 2004 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen (PB L 24, blz. 1), te verwijzen.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster vijf middelen aan.

- 1) Eerste middel: schending van artikel 9 van verordening nr. 139/2004 voorzover de Commissie te late indiening en niet-motivering van het verzoek om verwijzing aanvoert.
- 2) Tweede middel: schending van artikel 9, lid 2, sub a en b, en lid 3, eerste alinea, sub b, en tweede alinea, van verordening nr. 139/2004, en gebrek aan motivering.

De Commissie is er ten onrechte van uitgegaan dat de marktaandeelen na de concentratie ongewijzigd zouden zijn. Crédit Agricole zal die aandelen verkrijgen door concentratie, en niet, zoals Intesa Sanpaolo vóór de concentratie, door interne expansie. Er is derhalve sprake van invloed op de provinciale markt voor retailbanking.

- 3) Derde middel: schending van artikel 9, lid 2, sub a en b, en lid 3, eerste alinea, sub b, en tweede alinea, van verordening nr. 139/2004, en gebrek aan motivering.

Anders dan de Commissie betoogt, bestaat er een provinciale markt voor bankdiensten. De gebruikers van die diensten verplaatsen zich liever niet en voor andere marktdeelnemers is het moeilijk om een verzadigde provinciale markt binnen te treden. Er bestond dus een beperkte markt die geen wezenlijk deel van de gemeenschappelijke markt vormde.

- 4) Vierde middel: schending van artikel 9, lid 2, sub a en b, en lid 3, eerste alinea, sub b, en tweede alinea, van verordening nr. 139/2004, en gebrek aan motivering.

De Commissie heeft geen rekening gehouden met de procedure die de Italiaanse mededingingsautoriteit tegen Crédit Agricole en Intesa Sanpaolo heeft ingeleid. Deze moesten dan ook voor de beïnvloeding van de markt als partijen met een onderling verband en niet als concurrerende partijen worden beschouwd.

- 5) Vijfde middel: schending van de artikelen 1 en 9, leden 2 en 3, van verordening nr. 139/2004 en van het subsidiariteits- en het evenredigheidsbeginsel.

De concentratie had geen communautaire dimensie en de Italiaanse mededingingsautoriteit kon haar beter beoordelen. Op zijn minst had de Commissie het deel van de operatie dat betrekking had op de in de beschikking vermelde provinciale markten moeten verwijzen.

Beroep ingesteld op 24 januari 2011 — Deutsche Lufthansa e.a./Commissie

(Zaak T-46/11)

(2011/C 80/56)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Deutsche Lufthansa AG (Keulen, Duitsland), Lufthansa Cargo AG (Kelsterbach, Duitsland) en Swiss Inter-

national Air Lines AG (Bazel, Zwitserland) (vertegenwoordigers: S. Völcker, F. Louis, E. Arsenidou en A. Israel, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

— de artikelen 1 tot en met 4 van de bestreden beschikking nietig verklaren;

— de Commissie verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoek om nietigverklaring van beschikking C(2010) 7694 def. van de Commissie van 9 november 2010 in een procedure op grond van artikel 101 VWEU en artikel 53 EER-Overeenkomst (zaak COMP/39.258 — Luchtvrachtvervoer).

Ter onderbouwing van hun beroep voeren verzoeksters vier middelen aan:

1) de bestreden beschikking is in strijd met artikel 11, lid 2, en artikel 11, lid 1, van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Zwitserland, doordat daarin wordt verwezen naar contacten tussen concurrenten die in Zwitserland hebben plaatsgevonden;

2) de bestreden beschikking is in strijd met artikel 1, lid 2, van verordening nr.3975/87⁽¹⁾, doordat daarin wordt verwezen naar contacten tussen concurrenten die vóór 1 mei 2004 hebben plaatsgevonden in jurisdicties buiten de EER, om het volgende aan te tonen:

— een inbreuk, vóór 1 mei 2004, op artikel 101 VWEU en artikel 53 EER-Overeenkomst waarbij Europese luchtvaartmaatschappijen (onder meer verzoeksters) betrokken waren;

— de oorsprong van één voortdurende inbreuk vóór 1 mei 2004, zodat meteen vanaf deze datum een inbreuk kon worden vastgesteld;

3) de bestreden beschikking is in strijd met artikel 101 VWEU, artikel 53 EER-Overeenkomst en artikel 8 van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Zwitserland, doordat daarin contacten tussen concurrenten die in jurisdicties buiten de EER hebben plaatsgevonden, samen met contacten tussen concurrenten die op hoofdzetelniveau hebben plaatsgevonden, als een onderdeel van één en dezelfde voortdurende inbreuk worden aangemerkt;